

PRZEPISY WYKONAWCZE**Ministra Spraw Wewnętrznych**

do rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 20 lipca 1920 r. w przedmiocie pociągania ludności do osobistych i rzeczowych świadczeń przy akcji ewakuacyjnej.

Na zasadzie art. 1 i 5 rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 20 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Nr 54 poz. 425) zarządza się, co następuje:

Art. 1. Obowiązek osobistych i rzeczowych świadczeń przy akcji ewakuacyjnej obejmuje:

- a) roboty przy załadunku, wyładunku, przewiezieniu i rozmieszczeniu ludności i dobra ewakuowanego;
- b) dostarczenie podwód celem przewiezienia ludności i dobra ewakuowanego;
- c) udzielenie kwaterunku ludności ewakuowanej.

Art. 2. Osoby, powołane do osobistych świadczeń, mają na żądanie władzy stawić się z posiadanymi w chwili powołania własnymi narzędziami pracy, należącymi do nich środkami przewozowymi, tudzież inwentarzem pociągowym, niezbędnym dla obsługi dostarczonych przez nich środków przewozowych (rzemieślnicy, kopacze, woźnice i t. p.).

Art. 3. W zakres wymienionych w art. 1 czynności wchodzi kierownictwo i nadzór pracy oraz wykonywanie robót.

Art. 4. Osób, powołanych do osobistych świadczeń przy akcji ewakuacyjnej, należy używać, uwzględniając ich zwyczajne zajęcie, względnie umysłowe i fizyczne uzdolnienie.

Art. 5. Powołanie ludności do osobistych i rzeczowych świadczeń przy akcji ewakuacyjnej zarządzają władze administracyjne I i II-ej instancji (starostowie, komisarze rządu oraz magistraty miast o własnym statucie, urzędy wojewódzkie).

Art. 6. Władze administracyjne I-ej instancji powołują ludność do osobistych świadczeń przy akcji ewakuacyjnej na przeciąg czasu nie dłuższy niż dni siedem.

Art. 7. Zwolnienie od osobistych świadczeń przy akcji ewakuacyjnej z przyczyn, przewidzianych w art. 5, 6 i 10 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. (Dz. Ust. Nr 67 poz. 401) przysługuje władzom administracyjnym, w ostatniej instancji Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

Art. 8. Wysokość wynagrodzenia za świadczenia osobiste i rzeczowe ustala Wojewoda, przyczem w odniesieniu do robotników nie wykwalifikowanych bierze się za podstawę wynagrodzenie przy robotach publicznych w powiecie, w którym świadczenia są wykonywane, lub w powiecie, najbliższym, o ile w danym powiecie robót rzeczonych niema, oraz zwyczajne miejscowe normy płacy.

W stosunku do innych kategorii bierze się za podstawę przeciętny zarobek osób danej kategorii w danym powiecie względnie Województwie.

W odniesieniu do wynagrodzenia za podwozy i kwaterek Wojewoda bierze za podstawę ceny ustalone przez sejmiki powiatowe przy odbywaniu powinności gminnych, względnie odnośne przepisy kwaterek, oraz ceny miejscowe.

Art. 9. Za używanie przez pociągniętych do świadczeń osobistych własnych narzędzi, środków przewozowych oraz inwentarza pociągowego wypłaca się wynagrodzenie dodatkowe; za uszkodzenie wyżej wymienionych przedmiotów nie z ich winy — odpowiednie odszkodowanie, ustalone przez Wojewodę.

Art. 10. Przepisy niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dnia 4 sierpnia 1920 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:

L. Skulski